

ПРОБЛЯСЪК

Книга втора от поредицата ПОЗЛАТЕНА ПЛЕННИЦА

РЕЙВЪН КЕНЕДИ

Превод от английски език Деница Райкова

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие: *Glint*
Copyright © 2021 by Raven Kennedy
Map Copyright © Fictive Designs
Illustration copyright © Imagine Ink Desings
All rights reserved.

Превод Деница Райкова
Редактор Десислава Иванова
Коректор Ина Тодорова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритъф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Ропринт“ ЕАД, София, 2023
Тираж: 1500 бр.
ISBN 978-954-27-3008-8

Посветена на онези, които не виждат решетки,
но въпреки това се чувстват като затворени в клетка.
Летете!

ГЛАВА 1

КРАЛИЦА МАЛИНА

Злато, докѫдето поглед стига.

Всеки сантиметър от замъка „Хайбел“ носи издайническия блясък. През изминалото десетилетие хората пътуват от всички краища на Ореа само да го погледнат. Прочут е с великолепието си и хората винаги се впечатляват от смайващия му разкош.

Ала аз помня какъв беше някога. Помня сивия камък на парапетите и железните врати на входа. Помня, когато имах рокли във всички цветове, а съдовете на масата бяха бели, в тон с косите на рода Колиър. Помня, когато камбаната в кулата беше медна, звънът ѝ – ведър и ясен.

За вдигането на неща, които някога бяха леки като перце, сега са нужни няколко мъже. Части, които някога носеха багрите на старостта и историята, сега блестят като нови. Дори розите в атриума са позлатени и никога повече няма да напънят отново или да изпълнят въздуха с аромата си.

Израснах в замъка „Хайбел“. Познавах всеки груб камък и покрито с мозайка стълбище. Познавах всяка тъмна частица гърво по рамките на прозорците. Все още си спомням усещането от допира до трона на баща ми, споен с камък и диаманти, до-

бити от планините на изток.

Понякога се събуждам посред нощ, оплетена в златистите чаршафи, и не мога да разбера къде съм. Изобщо не разпознавам това място, вече не.

В повечето дни не разпознавам дори себе си.

Сановниците, които ни посещават, се наслаждават на блясъка и великолепието. Изпълват се с благоговение от прецизността, с която е променена всяка повърхност, и възхваляват силата на Мидас.

Ала на мен ми липсва начинът, по който „Хайбел“ изглеждаше някога.

Всяко сиво кътче, всеки груб стол, дори грозните сини гоблени, които висяха в старата ми спалня. Изненадващо е какви неща започват да ти липсват, след като изведнъж ти бъдат отнети.

Знаех, че ще скърбя за загубата на контрол над Шестото кралство, когато се съгласих да се омъжа. Знаех, че ще тъгувам за баща ми, когато почине. Дори знаех, че ще ми липсва да се обръщат към мен със старите ми име и титла – принцеса Малина Колицър.

Ала изобщо не очаквах, че ще чувствам загубата на самия дворец. Това не беше нещо, за което можех да предвидя, че ще се случи. И въпреки това стая по стая, предмет по предмет, всичко беше променено пред очите ми, чак до възглавниците и чашите за вино.

Отначало беше вълнуващо, не мога да отрека. Златен замък в замръзналите планини беше нещо, излязло от вълшебна приказка, и имах крал, който да ме направи кралица. Имах брак, който щеше да гарантира, че мога да остана тук, в дома си, за да продължа кралската кръвна линия.

Но ето че седя тук, в моя позлатен салон, наивността ми – отдавна изтръгната. Нямам наследници, нито семейство, нито магия, нито партньорство със съпруга ми и никакво признание на мястото, където израснах.

Заобиколена съм от богатство, което няма стойност за мен.

Този замък, домът, в който ме роди майка ми, където управлявах баща ми и дядо ми, където живеят най-топлите ми спомени, ми е станал чужд. В него няма утеха, нито възбуждане и със сигурност – не и възбуждаща приказка.

Хората биват заслепени от него, докато моите очи виждат абсолютно всяка граскотина по златната повърхност на подовете и стените. Забелязвам всеки сантиметър, където мекият метал се е изтрил, разкривявайки формите. Зървам ъглите, които слугите не са излъскали. Забелязвам всеки фрагмент, изгубил блясъка си.

Златото може и да блести, ала не издържа изпитанието на времето. Износва се, губи блясъка си, превръща се просто в унила, мека повърхност, лишена от издръжливост.

Ненавиждам го. Точно както започнах да ненавиждам него.

Моят прочут съпруг. Хората падат на колене пред него вместо пред мен. Може и да не владее магия, ала ненавистта е могъщо нещо.

Тингъл ще съжалява. За всеки път, в който ме е пренебрегвал, за това, че винаги ме подценява, за това, че ми отне кралството.

Ще го накарам да си плати за всичко – само че не със злато.

– Бихте ли желали да ви попея, Ваше Величество?

Погледът ми се насочва към придворния, който седе срещу мен. Млад е, вероятно само на двайсетина години, красив за гледане и приятен за слушане. Черти, които имат *всичките* ми придворни.

Ненавиждам и тях.

Бръмчат като досадни насекоми, поглъщат красиви блогове с храна, запълват пространството с безсмисленото си бърбене. Независимо колко пъти се опитвам да ги отпратя, те винаги отново започват да крѳжат около мен.

– *Искаш* ли да пееш? – отвръщам рязко, макар, честно каза-

но, въпросът да е спорен, защото...

Усмивката му става по-широка:

– Искам да направя каквото ще зарадва моята кралица.

Фалшив отговор от неискрен компаньон.

Такива са всички тези придворни. Неискрени хора. Клюкари. Изпратени при мен, за да ме разсейват и забавляват. Все едно съм превзета, лекомислена жена, която се нуждае от безсмислени развлечения във всеки час от деня.

Ала Тингъл го няма – отпраши към Петото кралство, където хората несъмнено ще се кланят в краката на златния крал. На Мигас ще му хареса неимоверно много и това напълно ме устройва.

Защото, докато той е там, аз съм тук. За пръв път съм в „Хайбел“ без лъскавото му присъствие.

Това сякаш е знак от Великите божествени. Няма съпруг, на когото да се подчинявам. Няма крал, на когото да се кланям. Няма златна марионетка до него, възплъщение на алчността, придаваща блясък на грозотата на лъжите.

Това е шансът ми.

Сега, когато Тингъл отсъства, разсеян от задачата да подчини Петото кралство на властта си, имам благоприятна възможност и няма да я пропиляя.

Може и вече да не разпознавам стените на този замък, но той още е мой.

Все още храня същата амбиция, която имах, когато бях малко момиче, преди да стане ясно, че не владее магия, преди баща ми да ме даде на Тингъл, заслепен от блясъка на неговото злато.

Златото обаче не заслепява мен. Вече не.

Защото моята мечта, моята роля, това, което ми се полагаше, винаги е било да управлявам Хайбел.

Не да се покорявам на съпруг, не да бъда избутвана настрана или третирана като разглежена любовница. Тингъл Мигас сложи ръка на всичко, помрачавайки целия ми живот.

А аз му позволих. Баща ми му позволи. Цялото това проклето кралство му позволи.

Но аз приключих.

Приключих със седенето в кресло с възглавнички, бродирането на глупави кърпички, яденето на противно сладки кейкове, докато придворните обсъждат каква рокля носила еди-коя си просто защото им е приятно да чуват звука на собствените си гласове.

Приключих с ролята на безмълвната студена кралица, замръзнала на място.

Тингъл го няма и за пръв път, откакто станах владетелка, мога наистина да *бъда* такава.

И възнамерявам да *бъда*.

Цял живот съм носила корона, но най-накрая ще си послужа с нея.

ГЛАВА 2

АРИН

Дървените колела на каретата се въртят така бясно, както се обръща стомахът ми. Всяко завъртане изтласква нов спомен на преден план в съзнанието ми – безкраен цикъл, който постоянно се върти и изсипва, сякаш лешояди пускат забравена мърша от небето.

Смъртта се вкопчва в мен.

Толкова отчаяно исках да изляза от клетката си. Да мога да снова свободно из замъка на Мигас. Скуката и самотата ми бяха безкрайна прозявка, която не ми позволяваше да говоря, която не можех да преглътна, не можех да потисна. Устата ми постоянно се отваряше по-широко, с притиснат надолу език и разтворени гърди, докато копнеех и се надявах онзи дълбок дъх да нахлуе в гробовете ми и да ме освободи от все по-задушаващите решетки.

Ала сега...

По ръцете ми има кръв, макар и да липсват червени петна по кожата ми. Чувствам я там с всяко докосване на върха на пръста, сякаш истината е пропита в линиите на съдбата по дланите ми.

Аз съм виновна. Смъртта на Сейл, болката на Руса, отсъствието на Дигби – аз съм виновна за всички тях.

Стрелвам с поглед заоблаченото небе, макар всъщност да не виждам сиво-бялата мараня. Вместо това онези неумолими въртящи се спомени постоянно се сипят зад слепоочията ми и се приземяват в гъното на очите ми.

Виждам как Дигби потегля, фигурата му се отдалечава и е притисната между черно небе и бяла земя. Виждам червени пламъци да излизат с пращане от лапите на огнените нокти, ситният като прах сняг се издига нагоре изпод корабите на пиратите като вълни в замръзнало море. Виждам Руса да плаче, капитан Фейн – изправен над нея, с колан в ръка.

Най-вече обаче виждам Сейл. Виждам как острието на камата на капитана пробожда сърцето му като връхче на вретено, кръвта му се стича на червени нишки, завързани към локвата на земята.

Още мога да почувствам писъка, който се изтръгна от мен, когато тялото му се свлече, уловено от ръцете ми и горчивите обятия на Смъртта.

Гърлото ми е раздразнено и ме боли, наранено от нощта, която сякаш не свършваше. Първо надаваше вопли от смесена с шок мъка, а после се сви, възпирайки всяка надежда за гъх.

Гърлото ми се задръсти, когато Червените грабители провесиха тялото на Сейл на предната мачта на кораба, подигравайки се зловещо с името му, окачвайки го на кораб без платна.

Никога няма да забравя как вдървеното му тяло висеше там, немигащите му сини очи – брулени от вятър и сняг.

Точно както никога няма да забравя как изпълзвах всяка своя частица сила да избутам тялото му през борда, за да не могат пиратите да продължат да го тормозят и поругават.

Болящите ме панделки затуптяват при спомена как преряха въжетата, които го държаха, как извлякох студения му труп по грубите гървени гъски.

Той беше първият приятел, когото бях имала от десет го-

дини насам, и можах да го имам само за толкова кратко, преди да бъда принудена да гледам как го убиват жестоко пред очите ми.

Не заслужаваше този край. Не заслужаваше небелязан гроб в пустотата на Безплодните територии, тялото му – погребано в океан от сняг.

Всичко е наред, всичко е наред, всичко е наред.

Стисвам здраво очи, гласът му отеква в ушите ми и се забива право в сърцето ми. Той се опита да ме успокои, опита се да поддържа духа и смелостта ми, ала и двамата знаехме истината. От мига, в който каретата ми се преобърна и Червените грабителни ни плениха, вече нищо не беше наред.

Той знаеше, но все пак се опитваше да ме защити, да ме опази до последния си дъх.

Болезнено раздиращо ридание се надига в гърлото ми и се захваща за болката като конец, закачил се за висящ счупен нокът. Златните ми очи парят, когато нова солена капчица се плъзва по брулената ми от вятъра буза.

Може би понасям наказание от Великото божествено – целостта, която съставлява всички богове и богини на този свят. Може би случилото се е предупреждение, че се целя твърде високо, че трябва да помня ужасите на външния свят.

Бях в безопасност. На върха на замръзнала планина, в най-високата точка на златен замък, бях на сигурно място в позлатената си клетка. Ала станах неспокойна. Алчна. Неблагодарна.

Така ми се пада. Аз съм виновна. За това, че хранех тези изпълнени с копнеж мисли, за това, че исках повече, отколкото вече имах.

Чувствам как спаружените ми панделки потръпват, сякаш искат да се надигнат и да докоснат подутата ми буза, сякаш искат да ми предложат утеха.

Ала аз не заслужавам такава. Сейл никога повече няма да получи утеха от майка си. Риса няма да получи утеха в обятията

на мъжете, с които ù се плаща да си ляга. Мигас няма да има утеха, докато към него марширува армия.

Навън войниците от Петото кралство пътуват през снега – тъмна стихия, движеща се през пустата околност. Те са река от черна кожа и лъскави като обсидиан коне, порещи земята на вечния студ.

Виждам защо цяла Ореа се бои от армията на крал Равинджър – Краля на Разложението. Без да броим магията му, тези войници, дори без да са облечени в бойни доспехи, са страховитата гледка.

Ала никои не е толкова плашещ, колкото командира, който ги води.

От време на време го зървам да язди коня си отвън, редицата зловеци шипове по гръбнака му се извива като жестоки намръщени изражения. Черни очи като бездънни ями, чакащи да хванат в капана си всеки, който погледне в тях.

Елф.

Чистокръвен елф точно тук. Не укриващ се, а водещ армия от името на жесток крал.

По-ранният ни разговор се завърта отново в главата ми и прави дланите ми лепкави, кара ръцете ми да треперят.

Зная какво си.

Странно, канех се да ти кажа същото.

Когато узрече тези думи, умът ми забуксува, зяпнах с отворена уста като риба на сухо. Той просто се ухили злобно и показва за миг ужасните си кучешки зъби, после посочи рязко с глава към тази карета и ме заключи вътре.

Но аз съм свикнала да съм заключена.

Тук съм вече от часове. Тревожа се, мисля, оставям сълзите и накъсаното дишане да запълват пространството, оставям ума си да се захване за всичко, което се случува.

Най-вече просто си позволих да реагирам, докато няма никого, който да ме види.

Зная много добре, че не бива да показвам слабост пред вой-

ниците навън, особено пред командира.

Затова се оставам да почувствам всичко сега, зад уединението на гървените стени, да позволя на емоциите си да кипят, да оставя неспокойните „ами сега какво“ да пробягат през ума ми.

Защото знам, че от мига щом каретата спре за през нощта, не мога да си позволя да покажа външно нищо от тази уязвимост.

Затова сега.

Сега и гледам през прозореца, умът ми се върти, тялото ме боли, сълзите текат, като през цялото време леко подгърбвам възлите на ранените си панделки.

Златните сатенени ивици, които израстват от двете страни на гръбнака ми, ми се струват прекършени. Наболяват и парят там, където капитан Фейн ги върза на жестоки оплетени възли. Всяко докосване ги кара да трепнат и ме принуждава да скърцам със зъби.

Отнема ми часове потене и треперене, докато правя гримаси от болка, но успявам да развържа възлите.

– Най-накрая – промърморвам, когато разплитам последния.

Раздвижвам рамене, кожата по дължината на гръбнака ми се присвива в спазъм на болка там, където е прикрепена всяка от панделките – по дванайсет от всяка страна, от точката между раменните ми лопатки до мястото точно над извивката на задника.

Разгръщам всичките двайсет и четири, доколкото мога в това тясно пространство, и ги пригладям с леко докосване, като се надявам, че ще помогне за облекчаването на минаващата през тях болка.

Стелещи се по пода и пейката в каретата, изглеждат сбръчкани и отпуснати. Дори обичайният блясък на златния им цвят е леко приглушен, като потъмняло злато, което трябва да бъде излъскано.

Изпускам треперлива въздишка, пръстите ми са схванати от дългото време, което ми отне да издърпам всеки възел. Панделките никога не са ме болели толкова силно преди. Толкова съм свикнала да ги крия, да ги пазя в тайна, че никога не съм ги използвала както на онзи пиратски кораб, и това е очевидно.

Докато оставям панделките ми да си починат, се възползвам от последните късчета сива дневна светлина, за да прегледам останалата част от тялото си. Рамото и главата ме болят от преобръщането на каретата и от начина, по който бях извлечена от нея, когато Червените грабители ме плениха.

Освен това долната ми устна е леко разцепена, но почти не забелязвам. По-острите болки идват от бузата ми, където ме удари капитан Фейн, и от едната страна, където ме ритна в ребрата. Не мисля, че има нещо счупено, но всяко движение ме кара да си поемам гръх през стиснати зъби.

Глождене в стомаха ми напомня, че е празен и гневен, докато устата ми е пресъхнала от жажда. Но най-настойчивото чувство е колко невероятно омаломощена съм.

Изтощението е верига, заключена около глезените ми, пристегнатата върху китките ми, обвита около раменете ми. Силата и енергията ми ги няма, сякаш някой е дръпнал запущалка от гърба ми и е пушал всичко да изтече.

Положителната страна ли? Поне съм жива. Поне се измъкнах от Червените грабители. Няма да бъда подложена на каквото там Куотър искаше да направи с мен, щом откри, че капитанът му е изчезнал. Куотър не е човек, какъвто бихте искали за похитител.

Макар че новите ми *придружители* далеч не са идеални, поне отивам към Мигас, макар да не знам какво ще стане, когато стигнем там.

Хвърлям поглед през прозорчето на каретата и виждам как тъмни копита багрят снега, ездачите – седящи гордо на седлата, докато яздят.

Сега трябва да бъда силна.

Пленница съм на армията на Четвъртото кралство и няма да има място за слабост. Не зная дали костите в тялото ми са така златни, както останалата част от мен, но за свое добро се надявам, че са. Надявам се, че гръбнакът ми е позлатен, защото ще ми трябва здрав гръбнак, ако искам да оцелея.

Затварям очи, вдигам ръка и притискам върховете на пръстите си към клепачите, като се опитвам да изтрия паренето. Въпреки това, колкото и уморена да съм, не заспивам. Не се отпускам. Не мога. Не и докато врагът марширува навън, а тези ужасни спомени кръжат над главата ми.

Наистина ли едва вчера сутринта Сейл беше жив? А Дигби лаеше резки заповеди на хората си? Струва ми се, че е било преди седмици, месеци, години.

Времето се променя, когато страдаш. Разтяга се, удължава секундите, разтегля минутите. Научила съм, че болката и страхът имат начин да се проточват. А сякаш това не е достатъчно жестоко, умовете ни се постарават да изживяваме тези моменти отново и отново, и отново дълго след като са отминали.

Какво копеле е времето.

Знам, че оставих част от себе си на онзи пиратски кораб. Преживяла съм достатъчно трагични моменти, за да разпозная чувството от откритата рана, оставена да боли.

Всяка силна мъка, която съм понасяла в живота си, всяка мъчителна болка, е изтръгвала част от мен. Чувствала съм всяка частица от мен, когато е била откъсната, видяла съм всяко късче, паднало зад мен на пътеката на миналото ми като хлебни трохи само за да бъде грабнато от свирепи хищни птици.

В Хайбел хората понякога пътуваха със седмици само за да ме погледнат. Мигас ми позволяваше да стоя до него в тронната зала, докато зяпаха.

Ала независимо колко дълго стоях там на пиедестала, за да ме гледат, всъщност никой не ме *виждаше*. Ако ме виждаха, щяха да знаят, че съм само едно момиче с назъбени разкъсва-

ния и хлътнали гупки в него, със златна кожа, която крие разбито сърце.

Очите ми горят и ми подказват, че щях да заплача отново, ако ми бяха останали сълзи за проронване, но предполагам, че и те са изцедени от мен.

Нямам представа къде са другите наложници или стражи и нямам представа какво възнамерява командирът да прави с мен, но не съм глупачка. Кралят на Разложението изпрати мощта на армията си в Петото кралство да влезе в сблъсък с Мидас, и се боя за моя крал толкова, колкото се боя и за себе си.

Потръпвам, когато и последната тънка резка слънчева светлина най-накрая се спуска, за да бъде скрита под одеялото на хоризонта. Денят официално е приключил и с края му се заставам да заключа емоциите си.

Сега, когато здрачът се превръща в обещание за нощ, каретата се люшва и спира. Когато си от тази страна на Ореа, нощта се спуска бързо и жестоко, затова не е изненадващо, че армията на Четвърто започва да вдига лагер.

Оставена съм в неподвижната карета, докато слушам шумовете на войниците. Конете от двете страни ми пречат и не мога да видя кой знае какво през прозорците: обвити в сенки фигури се движат бързо, за да свършат една или друга задача.

След близо половина час чакане вече се гърча, нуждата да се облекча е неотложна. Тялото ми губи контрол и е на път да изпадне в пристъп, жаждата и гладът ми отказват да бъдат пренебрегвани, изтощението се плиска в крайниците ми като разбунено море, което иска да ме завлече под водата.

Само искам да спя. Да заспя и да не се събудя, докато всичко спре да ме боли – физически и емоционално.

Все още не, напомням си. Все още не мога да си почина.

Удрям се с юмрук по ръката, като принуждавам сетивата си да останат нащрек; ушите ми се опитват да пресечат многобройните шумове отвън, докато последната светлина помръква, натискът на нощта се спуска върху мен като мра-

зовито одеяло.

Облягам глава на стената на каретата и затварям очи за момент. Само за миг, казвам си. Само да облекча огъня, който изгаря подутите ми очи, само да помогне за облекчаването на многобройните ми болки.

Само за миг...

Залитам, очите ми се отварят рязко при звука на ключ, пъхнат в ключалка.

Внезапно вратичката на каретата се отваря с бързината, с която си поемам дъх, и после той е там, застанал заплашително под прикритието на тъмнината, две хлътнали очи, които ме гледат настойчиво.

Командир Рип.

ЗА АВТОРКАТА

Рейвън Кенеди е почитателка на чая и черния шоколад и често може да бъде открита да си устройва филмови маратони с „Офисът“. Обича да пише във всякакви жанрове, защото всеки носи различно преживяване. Можете да я намерите да пише всичко – от фентъзи романтични комедии до съвременен мрачен романс.

Когато не чете или пише, е със семейството си, като вероятно оплесква някоя рецепта, или отива на туристически поход, който си мисли, че може да направи, но в действителност не може, защото помни, че всичко, което прави, е да седи пред компютъра по цял ден и да разкрива сърцето си в писане.